

GEDACHTEN VAN MENSEN EN KRACHTEN VAN DE AARDE

31 januari 1958

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst zou ik u allereerst erop willen wijzen, dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. U wordt dus verzocht zelfstandig na te denken over de punten, die wij naar voren brengen. Mijn onderwerp zou ik willen noemen: GEDACHTEN VAN MENSEN EN KRACHTEN VAN DE AARDE.

Het denkleven van de mens heeft, veel meer dan hij zich daarvan ooit bewust kan zijn, invloed op zijn omgeving. Niet alleen uw medemensen, maar ook wel degelijk allen, die in uw nabijheid zijn, alle stoffen, die in uw nabijheid zijn, ja, zelfs alle natuurkrachten in uw nabijheid, worden mede door uw gedachtenuitstraling beroerd.

De aarde zelf is een zeer groot lichaam, waarop de mensheid natuurlijk geen overweldigende indruk kan maken, zij het dan, dat alle mensen ter zelfder tijd precies hetzelfde zouden denken. Maar al is dat lichaam dan groot en moeilijk te beroeren, zo mogen wij toch niet vergeten, dat ook het verstoren van evenwicht in bepaalde delen van de wereld al voldoende kan zijn om bij de mensheid een wijziging van omstandigheden tot stand te brengen. De consequenties daarvan zien wij dan in de vorm van natuurrampen, klimatologische afwijkingen, eventueel ook geografische veranderingen. Verder zien wij, dat de mens grote invloed kan hebben op de wijze waarop gewassen groeien, evenals op de weersomstandigheden, die mede die groei bepalen.

Het karakter van dieren, de wijze waarop zij bij de mens leven als huisdieren, of in de omgeving van de mens leven in het wild, wordt al evenzeer zuiver bepaald door de gedachten van de mens, van de gemeenschap.

Wanneer ik deze inleiding nu uitspreek, zal in u ongetwijfeld de vraag gerezen zijn: wat is dan eigenlijk nu de oorzaak, dat het er op de wereld op het ogenblik nu zó uitziet? Waarom winter met plotselinge sneeuwval, waarom ongelukken, mist? Waarom die eigenaardige strijdigheid van krachten in de natuur zowel als dode voorwerpen, met de mens zelf?

Nu is het natuurlijk eenvoudig om te zeggen: de zon met haar verandering van uitstraling heeft hier een groot aandeel aan. Ik geloof, dat wij de werkelijke oorzaak verder moeten zoeken en hierbij moeten trachten te begrijpen, hoe het denken van de mensen een stempel heeft gedrukt op de maatschappij, maar ook het geheel van het leven van de wereld in de laatste eeuwen en hoe zich dit ontwikkelen kan. Wanneer de mens geen zelfvertrouwen heeft, ook geen vertrouwen heeft in de samenleving, waarbinnen hij bestaat, zal hij hierdoor zeer onevenwichtig zijn in denken en handelen. Deze onevenwichtigheid kan in zeer veel gevallen ziekelijke, z.g. neurotische aspecten vertonen. Op de duur kan zelfs worden gesproken van een - zij het in een richting geleide - waanzin, die elke werkelijkheid doet verbleken.

Dat is voor de mens zelf niet erg, omdat de maatschappij nu eenmaal bestaat uit mensen en een afwijking van een dergelijke waanzin en dergelijke neurose, zou worden gezien als een abnormaliteit. Maar voor de omgeving, die zuiver natuurlijk levende, zich baseert op de onveranderlijke wetten van de kosmos, is het een andere zaak. Hier kan men niet verwachten, dat men zich zonder meer aanpast. Hier kan men niet verwachten, dat dieren, planten, het aardrijk zelf zich volledig zullen richten naar wat de mensheid op dat ogenblik belooft te denken en te verwachten.

Het is een hele tijd geleden, dat een geloofsstrijd ontstond, hoofdzakelijk toen binnen het christendom en de katolieke kerk. Ik denk hier nog niet eens aan de Reformatie, die de bekroning is geweest van deze problemen. Neem nu bv. het geval van de Albigenzen. De Albigenzen wijken zeer sterk van het christendom af. Zij gaan terug naar een oervorm en worden als gevolg te vuur en te zwaard achtervolgd en vernietigd. Misschien is het vreemde, dat juist in deze periode een grote pestgolf over een groot gedeelte van Frankrijk werd gespoeld en zelfs doorstootte in de Duitse laagvlakte. Wat moeten wij dan denken van de kruistochten, die ook op het ogenblik, dat de gewelddadigheid het edele doel omzet in een eenvoudige plunderoorlog onder een vroom voorwendsel, daar zien wij precies hetzelfde. Ziekten van alle kanten, ja, de aarde beeft hier en

daar, grote stormen vernietigen een deel van de kruisvaardersvloot. Wij kunnen ook wat dichterbij gaan kijken. Wij kunnen bv. zeggen: In Nederland is een soort gezapigheid ontstaan, die volkomen in strijd is met het ware christendom en de kosmische wetten. Dit ondanks het feit, dat een letter- en Bijbelvast christendom nog wel overal bestaat; alleen de interpretatie is niet juist meer. Is het niet vreemd, dat juist op dat ogenblik, dus in het culminatiepunt van deze haast egoïstische zelfverzekerdheid, een ramp moet vallen als die van Zeeland? Is het niet vreemd, dat de haat, de revolten, de opstanden, het agitatievoeren in Griekenland en op Cyprus juist plaats vinden in een periode, dat er veel meer dan normaal aarbevingen in die gebieden optreden?

Ik kan u plagen opnoemen, haast overal. Bv. de grote uitbarsting van de Krakatau. Wanneer vond die eigenlijk plaats? Was dat niet in een periode, dat een zeer sterke strijd in de omgeving bestond en een haatcampagne tegen de Nederlanders? Misschien bent u het er niet helemaal mee eens, want het was toch zo ver van Atjeh af? Men vergeet, dat er heel andere gebieden ook mee betrokken waren. Gebieden, die niet zo beroemd zijn geworden om hun opstandigheid. Ik kan doorgaan tot aan het einde van deze avond met u deze verschijnselen met hun eigenaardige samenloop te tonen. Maar uiteindelijk is dit alleen maar illustratief bedoeld.

Nu stel ik dat wanneer bv. Nederland zou doorgaan met zich op rechtvaardigheid te beroemen en in vrome zelfverzekerdheid die anderen te veroordelen, dan zal ditzelfde Nederland zich daardoor weer moeilijkheden op de hals halen, moeilijkheden, die tot uiting zullen komen zowel in natuurkrachten, materialen, als misschien in de vruchtbaarheid van de aarde zelf. Dat geldt ook voor andere gebieden. U hebt u misschien gevraagd, waarom in Oost-Duitsland landbouwprodukten en opbrengsten zo sterk zijn teruggelopen? Waarom de slijtage van machines groter is geworden, waardoor eigenlijk daar het verkeer verschillende malen in de war is gelopen?

Dan zegt u waarschijnlijk: nu ja, een slechte regering en sabotage... Het is een verklaring. Het vreemde is dan toch wel, dat golven van menselijke opstand die onderdrukt zijn, juist dergelijke reeksen van gebeurtenissen nog na zich slepen.

Rusland heeft in vele gebieden mislukkingen geleden. Onder andere op het gebied van landbouw. Niet door verwaarlozing, zelfs niet door sabotage, want daar heeft men de mogelijkheid niet toe. Maar alleen door vreemd optredende omstandigheden: ziekte in het graan, aantasting van de aardappeloogst door ziekte. Mijnen, waarin men hoofdzakelijk werkt met gedetineerden, blijken plotseling meer instortingen te vertonen. Zijn het alleen maar onverantwoordelijkheden van degenen, die het leiden? Ik geloof het niet. Daarvoor is een mijn te belangrijk. Toch gebeurt het. De haat en de wanhoop van de mensen zet zich door en toont zich ook in de verschijnselen van de natuur.

Wanneer deze mensheid met zijn denken al in staat is om zoveel rampen op te roepen en wij gelijktijdig zien, dat het denken van de mensheid in de komende tijd steeds opstandiger moet gaan worden door steeds meer optredende crisisverschijnselen, de noodzaak om de levensstandaard hier en daar te doen dalen, devaluatie van valuta, misschien zelfs bv. in Frankrijk...

Dan wordt het ons toch wel wat kil om het hart. Als een dergelijk negativistisch denken doordringt in de krachten van de natuur, in het gesteente van de aarde, in de huizen en machines, wat zal er dan niet allemaal voor dwaas en vreemds kunnen gebeuren? Dan kan zelfs gezapig Nederland worden wakker geschud door een aardbeving. Dan kan Frankrijk door een plotselinge reeks van ongelukken worden opgeschrikt. Dan kunnen er nieuwe ziekten uitbarsten, vooral in die gebieden, waar de felste strijd en haat tot uiting komt.

Daarom is het belangrijk, dat wij ons realiseren, welke de verhouding is tussen de krachten van de natuur en het denken van de mens. Wij kunnen dat heel eenvoudig stellen. De aarde zelf is in haar afgerond-zijn een praktisch evenwichtig geheel. Dat evenwicht is niet slechts uitgedrukt in de wijze, waarop die aarde in het leven bv. de evenwichten schept. Komt er teveel vee, dan komen er ook veel meer veeplagen, tenzij de mens ze uitroeit. Komen er te veel gazellen, dan komen er meer leeuwen. En zo kunt u verder gaan. Komen er meer vliegen, dan komen er meer spinnen. Dus een absoluut evenwicht, een voortdurende correctie.

De aarde zelf doet al precies hetzelfde. Wanneer zij lijdt onder te grote innerlijke spanningen, dan zal zij door een eenvoudige verschuiving van aardshotsen, of een eenvoudige vulkanische uitbarsting, in staat zijn het evenwicht te herstellen. Wanneer dit natuurlijk gebeurt, zit hier een zekere regelmaat in, een vaste volgorde. Je bent dus in staat van te voren te zeggen: kijk, in die periode zal dáár een vulkanische uitbarsting moeten plaats vinden en door deze correctie blijft de toestand dan weer zo lang in orde. Maar nu stellen wij de mens erbij. Wat doet die mens? Men denkt. Een gedachte is een trilling, die een zeer hoge frekwentie heeft. Een trilling, die

eigenaardig genoeg o.a. het astraal gebied bereikt. De trillingen van het astraal gebied nu weer komen zeer sterk overeen met de kleinste stralingen, die wij kennen in de materie. Dat zijn dus de stralingen van de kleinste delen. Het trillingsgetal is dus enorm hoog. Wanneer het denken van de mens nu een kleine variant aanbrengt in de trilling van een van die kleinste deeltjes maar, dan is in de gehele samenhang een onregelmatigheid geboren. Het trekken naar evenwicht, - dat de aarde, zoals alles in de kosmos beheerst - betekent dan, dat een totale verschuiving plaats zou moeten vinden en dan kan de aantasting van één klein deeltje bv. betekenen de kristallisatie van een stukje metaal. Het kan ook betekenen, dat een stukje steen plotseling makkelijker aantastbaar wordt voor erosie. Het kan betekenen, dat de goede grond, die bovenop ligt, - de landbouwgrond - makkelijker wordt weggespoeld.

Wat zijn de invloeden nu, die op de aarde vooral vanuit de mens komende, hun invloed hebben doen gelden tot nog toe? In de eerste plaats een zelfzuchtig begeren. Naarmate dit begeren meer gebonden was met de stoffelijke waarden, als te noemen: goederen, levensmiddelen, bepaalde producten van menselijke industrie, bleef eigenlijk dit alles ook beperkt tot diezelfde verschijnselen. Dus de grote begeerten bv. zal betekenen een verkorten van (de) levensduur van alle apparaten, die binnen die sfeer vallen. Maar ook het begeren naar landbouwgrond, waar je zoveel mogelijk vruchten uithaalt betekent een verslechtering van de grond, vermindering van kwaliteit van de vrucht en op de duur zelfs een terugvallen tot een primitievere vorm van het gebruikte zaaigoed. Maar nu op het ogenblik zijn die begeerten eigenlijk al weer aan het secundair worden. Als er één kracht is, in het menselijk denken buitengewoon scherp gevormd optredende, en dus ook de buitenwereld met een grote kracht kan beroeren, is het (wel) angst.

Deze mensheid van heden verkeert vaak in angst. Het zijn vaak geen geuite angsten. Het blijft meer een stil eeuwig drenzen als een soort geestelijke kiespijn, veroorzaakt door verhalen over ruimteraketten, over H-bommen, over totale ineenstortingen misschien van bepaalde structuren op sociaal en economisch gebied. Er heerst ook een haat, die ook uit een soort van angst is geboren. Die twee factoren zijn zeer nadelig, omdat de wijze, waarop zij geuit worden betekent niet een aantasting van de kleinere voorwerpen, zoals ik zoëven heb geïllustreerd, (maar) een directe beïnvloeding van alles wat in de natuur leeft. Nu moet u zich het beeld van de aarde maar eens een ogenblik voorstellen. Niet alleen als een bal die wervelt in de ruimte, zoekend naar de baan rond de zon, die haar is voorgeschreven, maar als een soort levend wezen met zenuwstromen. Wij hebben wel eens gesproken over aardstralen en ook wel eens over kosmische straling.

Al deze dingen maken deel uit van, zijn een deel van de aarde. Al deze dingen, zijn ook tevens oorzakelijk voor het klimaat, aardmagnetisme, kortom, wat dies meer zij. Dat hangt allemaal samen in één punt a.h.w. Nu zijn het juist deze krachten, die door angst en haat het sterkst worden beroerd.

De consequentie daarvan is dan ook, dat het de wereld niet zo makkelijk goed zal gaan, vrienden. Dat die wereld op het ogenblik spanningen heeft opgebouwd, die - zij het misschien niet onmiddellijk dit of het volgende jaar - toch tot grote reeksen van ongelukken en rampen aanleiding zullen zijn, tenzij de mensheid zichzelf voor die tijd haar houding wijzigt. Dan kan zij n.l. door het stellen van een goede invloed veel van de kwade gevolgen voorkomen, daar de goede invloed en de goede gedachte een bevestiging is van het harmonisch zoeken van de aarde naar het zoeken naar evenwicht. Dan zou die menselijke gedachte dus het verschijnsel a.h.w. verkleinen en gelijktijdig bespoedigen.

Op grond hiervan kan ik bv. een paar aardige predicties geven. Het zijn geen prognoses over het volgende jaar, maar alleen een paar aanwijzingen voor wat in de komende 15 à 20 jaren zal gebeuren, tenzij de mensheid haar houding volledig wijzigt.

In de eerste plaats een verandering van klimaat; die zal zich kentekenen door het toenemen van koude in sommige delen van de wereld en het toenemen van warmte in andere delen. In al deze gebieden echter zullen de verschillen (tussen) zomer en winter scherper worden opgevoerd. In al deze gevallen zal verder sprake zijn van een grotere onregelmatigheid in regenval, een veelal vermeerderde neerslag in voor- en najaar, met een sterk toenemende droogteperiode in de zomer. D.w.z., dat bij de huidig geldende methode van landbouw een grote schade kan worden aangericht aan de voedselvoorraad van de wereld. Gebieden te noemen, die dus in deze komende periode aanmerkelijk killer kunnen worden ..., ik denk hier over een daling van de maximum temperatuur gedurende de wintermaanden met 4 à 5 graden Celcius in sommige gebieden - dan wil ik daarvoor noemen het z.g. oostelijk deel van de Verenigde Staten; het oostelijk deel van

Canada; het noordelijk gedeelte van Wit-Rusland. Verder wil ik dan een gelijksoortige temperatuursval vermoeden bij de hoogvlakte van Mongolië en vandaaruit trekkend naar China toe. Vreemde verschijnselen van koudegolf en hittegolf zullen wij ook te zien krijgen, ongetwijfeld in Zuid-Afrika en ten dele ook in Australië, waar echter waarschijnlijk de warmte de boventoon houdt. Deze verstoringen in het levensritme betekenen, dat de mens het moeilijker krijgt, juist door zijn verkeerde instelling, zijn negatief denken gedurende deze periode.

Dan de aarde zelf. Zij is in een onrust geweest. Tijdelijk is dat even geluwd, tijdelijk is dat gekalmeerd, naar nog is de cyclus van natuurrampen zeker niet beëindigd, tenzij de mensheid haar denken verandert. Al zijn de onmiddellijk originerende kosmische invloeden verminderd en zal zo dan van een aardevenwicht, een aardharmonie kunnen worden gesproken, toch zet het menselijk denken de bestaande verstoring verder door. Dit zou kunnen leiden tot aardbevingen... Ik denk hierbij o.a. aan Turkije, Perzië, Indië, daarnaast aan Noord-Amerika rond de westkust; Midden-Amerika met mogelijk vulkanische verschijnselen o.a. ook in Mexico; dan ook vulkanische verschijnselen en kleinere aardbevingen en grotere trembloren (trillen van de aarde; Red.) in de gehele reeks van de Andes, de gehele bergketen en al de daarbij gelegen gebieden. Zeebevingen zullen ook het logische gevolg ervan zijn. Daarbij bestaat de mogelijkheid wel degelijk, dat wij er dit jaar een krijgen die al behoorlijk stevig is. Die beving in de Stille Oceaan zal ongetwijfeld al wel slachtoffers maken, maar zij is kinderspel vergeleken bij wat er (op) komt kan zijn; bedenk wel, ik spreek hier over een periode van ongeveer 15 jaar. Grotere stormen o.a. in het midden van de Verenigde Staten, in het zuiden van Canada en daardoor waarschijnlijk grote en felle bosbranden; gevolg van de ontbossing: overstromingsverschijnselen, watersnood, verval van de grondlagen die voor land- en bosbouw eigenlijk wel noodzakelijk zijn.

Voor Europa: overstromingsverschijnselen in het gebied van de Donau. Sterke erosie in het bovengebied van de Rijn. Mogelijkerwijze, dus niet met zekerheid te bepalen, bosbranden vooral in het zuidelijker deel van Rusland, daarbij gaande naar de bosgebieden die iets noordelijk van de Krim liggen en verder ook natuurrampen en grote branden in het gebied van de Kaukasus.

Het zijn niet alleen maar dingen van het toeval. Ook zou ik hier natuurlijk de reeks weer uit kunnen breiden tot praktisch in het oneindige. Wanneer ik elk verschijnsel op zou noemen, wat binnen die 15 jaar kan resulteren uit de thans bestaande toestand en de gedachtenstroom van de mens, ben ik voorlopig nog niet uitgesproken.

Maar de gehele tendens is dus negatief, evenwichtverstoring, crisisscheppend. Waarom? Omdat de mensheid in haar denken vergeten heeft te vertrouwen op andere krachten, omdat de mensheid vergeten heeft, dat voor elke negatieve mogelijkheid er ook een positieve moet zijn, omdat de mens in moedeloosheid alleen maar bij de pakken neerzit en felle schichten van gedachten uitzendt van angst, vrees en haat, omdat de mensheid zichzelf op het ogenblik aan het opzweepen is tot steeds grotere conflicten, omdat de haat zo fel wordt opgezweept, dat er weer vele slachtoffers zullen vallen, zelfs in dit jaar.

Vrienden, dit alles heeft geen zin, wanneer er geen methode is om er tegen in te gaan. Er bestaat echter wel degelijk een mogelijkheid om die invloed, althans in uw naaste omgeving te verminderen. Er bestaat een mogelijkheid om krachtens ons eigen denken en streven langzaam maar zeker de felheid van (het) gebeuren te verminderen. Wij, uit de geest, kunnen dat niet alleen doen. De mens moet dat ook doen. Daarom zou ik u graag een paar punten voor willen leggen, die m.i. behoren tot het goed denken van de mens.

In de eerste plaats: vrede is ons doel. Wij wensen niets anders dan vrede en wij zullen nooit trachten op enigerlei wijze de vrede te verstoren. Ook wij zullen nooit bevestigen, datgene wat de vrede bedreigt, onverschillig of het ons benadert in een verzoek om een aanklacht in te dienen tegen een staat, of actie te voeren tegen een staat, dan wel een eenzijdig vredesverdrag te doen ondertekenen.

In de tweede plaats: de wereld staat op het ogenblik aan het begin van een nieuw tijdperk, van een nieuwe en grootse periode. De mensheid heeft technische middelen ter beschikking, die zij pas éénmaal in de geschiedenis van de mensheid heeft bezeten. De mensheid heeft mogelijkheden zó groot, dat de aarde herschapen kan worden tot een paradijs. Deze mogelijkheden zullen wij trachten te bevestigen en te helpen vormen, waar wij ook kunnen. Ons denken weigert te aanvaarden elke stelling over het vernietigend bestaan van onverschillig welke uitvinding, die ten bate van de mensheid kan komen. Wij weigeren te accepteren, dat enigerlei staat of uitvinder ten kwade van de mensheid kan werken, tenzij hij direct deze uitvinding zou gebruiken om de

vrede te bedreigen.

Ten derde: vrijheid is het recht van elke mens. Wij zijn niet in staat om allen, die onvrij zijn, te bevrijden, maar voor onszelf zullen wij zoeken naar een zo groot mogelijke vrijheid. Wij zullen tevens trachten een zo groot mogelijke vrijheid aan anderen te geven. Wetende, dat juist uit vrijheid verantwoordingsbewustzijn wordt geboren en ons bewust (zijn) van onze eigen verantwoording tegenover de wereld.

Wanneer wij met deze punten beginnen, hebben wij een grondslag gelegd voor een positief denken. Dit positief denken is nog te veel gebaseerd op de kleine dingen in de wereld zelf, en doet geen beroep op de groot kosmische krachten, waarvan de wetten oorzakelijk zijn voor de invloed van het denken op de wereld. Daarom willen wij aan dat denken een paar geestelijke punten toevoegen.

Hoe ook de wereld is, mijn ziel kan altijd opgaan tot een Lichtere sfeer, indien zij dit intens verlangt. Mijn wezen kan altijd zich bewust worden van God - ook wanneer de gehele wereld duister is - en zo Licht verwerven. Wij weten dat wereld en sferen vervuld zijn met krachten, die naar het goede streven. Wij zullen nooit eenzaam en verlaten zijn, indien wij trachten te komen tot een werkelijke bewustwording. Ook wanneer wij in deze bewustwording stoffelijk iets zouden moeten verliezen. Zo zullen wij dit nog prijzen, omdat het onze geestelijke bewustwording groter maakt en ons vermogen om de wereld Licht te brengen uitbreidt.

Wij kunnen niet leven zonder een geloof aan God. Wat ook hiernamaals komen mag of niet, wanneer er een God is, ben ik verplicht tegenover mijn God Hem waardig te zijn. Ik zal trachten God in alle dingen waardig te zijn, opdat ik zo in Zijn Schepping een steeds grotere eenheid met Hem zal kunnen ervaren.

Wanneer wij aan die punten beantwoorden, wanneer wij trachten deze gedachten meer en meer eigenlijk in ons zelf in te vlechten, totdat zij al die onderdrukte angsten, die vreemde gedachten van verwerpen en oordeel uit kunnen bannen, dan hebben wij een begin geschapen, vrienden, van een kracht die de wereld reinigen kan, maar tevens haar herboren kan doen worden tot een paradijs.

Geloof mij, de vruchtbaarheid, die menigeen in de landbouw alleen maar toeschrijft aan de bovenste grondlagen, kan aan zand worden gegeven, wanneer de menselijke gedachte en kracht leven roept. Zeeën, die onbevaarbaar lijken, zullen op hun stromingen zelfs op een eenvoudig vlot de mensen dragen duizenden kilometers ver, wanneer het nodig is. Wanneer de gedachten van de mensen maar harmonisch kunnen zijn met die van de kracht, die leeft in het water en in de lucht. De atmosfeer schijnt de grens te zijn, die de mensheid terughoudt van een vlucht naar andere planeten en naar andere sterren. Een even grote grens geeft de tijd, geeft de afstand.

Ik zeg u, vrienden, wanneer de mens heeft geleerd om positief te denken bestaan deze belemmeringen niet meer. Dan kan hij meer en meer in streven en uiting in harmonie komen met alles, wat noodzakelijk is om de mens te maken tot een erfgenaam van een geheel zonnestelsel, ja, misschien uiteindelijk tot waarlijk en actief deel van een grote gemeenschap die een heel sterrestelsel omvat.

Het is noodzakelijk, dat de mens door positief te denken de mensheid wederom verheft boven het peil, waartoe zij dreigt af te zinken; het is noodzakelijk, dat de positieve gedachten van de goedwillenden langzaam maar zeker het dierlijk versuft kudde-element van de grote massa's verbreken en daarvoor in de plaats stellen een werkelijk bewust en actief zelfstandig streven.

Het is noodzakelijk, dat juist kleine kernen juist met positief denken beginnen, a.h.w. de eerste slag zijn van een kettingreactie die de aarde kan hernieuwen, die een derde wereldoorlog nog kan voorkomen, die veel van de natuurrampen, waarover ik u sprak, terug kan brengen tot één klein gebeuren, dat onbelangrijk haast is.

Het gaat in deze niet om ons, maar om u. Wij zijn in deze wereld onttrokken aan veel van de invloeden, waaraan u zelf nog onderdanig moet zijn. Juist omdat wij buitenstaanders zijn, weten wij beter, welke invloeden er spelen op de wereld, zien wij beter, welke krachten werkzaam zijn. Tevens ook door mededelingen, die wij van elders mochten verwerven, ben ik er dan ook toe gekomen om deze avond juist dit onderwerp voor u te belichten. Ik hoop dat het u allen duidelijk is, maar zou ik daarin gefaald hebben, dan zal ik heel graag nog elke vraag, die u wenst te stellen, beantwoorden.

Vraag: Hebt u die inlichting van wezens van andere planeten ontvangen?

Antwoord: Inderdaad. Van dezelfde planeet, waar de spreker, van wie u enkele malen een boodschap hebt gehad, op het ogenblik nog steeds verblijft. Dat is eigenlijk het onbelangrijkst, van deze zaak.

Vraag: Ik vroeg het hierom, omdat ik gisteren naar een lezing heb geluisterd, die over andere werelden ging.

Antwoord: Ja, dat betoog zal over de hele wereld nog wel meer moeten worden uitgesproken. Wij willen proberen, waar wij kunnen en hoe wij ook kunnen, - nu bedoel ik met "wij" niet alleen de Orde, naar allen, die op aarde werken vanuit de geest - om nog eenmaal die mensheid op tijd wakker te roepen, vóórdat het te laat is. Vandaar, dat dit overeenkomen van die uitspraken u niet hoeft te verbazen, terwijl het terugkeren van deze tendens van vanavond in veel preken, lezingen en toespraken u ook niet hoeft te verbazen. Wij doen, wat wij kunnen, zover men ons toelaat dit te doen, om de aarde weer te brengen tot het positieve streven en zo het negativisme teniet te doen.

Vraag: Wij allen, zoals wij hier zitten, zijn niet zo oorlogszuchtig en wij zouden niet anders willen doen dan naar vrede streven, maar het ligt zo weinig in onze handen. Wat kunnen wij doen om daar invloed op uit te oefenen?

Antwoord: Hoe vaak hebt u nagedacht over de mogelijkheid, dat Rusland eens aan zou vallen? Hoe vaak hebt u erover gedacht, dat de Amerikanen niet helemaal de juiste politiek voeren? Hoe vaak hebt u erover nagedacht, dat Frankrijk wel op het punt schijnt te staan te gronde te gaan? Hoe vaak hebt u erover nagedacht, hoe ongelukkig het is, dat zij op het ogenblik atoomproeven nemen? Al deze dingen zijn op zichzelf nog niet zo onjuist. Zij kunnen gezien worden vanuit een negatieve en een positieve kant. Of u wilt of niet, wanneer u over deze dingen nadenkt, moet u kiezen: negatief, dan vreest u een dreiging; zegt u positief, dan zegt u dat er daadwerkelijk hier goed in zit en dat goede zullen wij tot uiting zien komen, ook al weten wij nu nog niet hoe.

Wij vertrouwen erin, dat dit niet de tekenen van ondergang en decadentie zijn, maar integendeel de symptomen van een genezing van deze wereld uit een ziekte van twee wereldoorlogen en een mensheid, die langzaam maar zeker niet meer weet, hoe zij moet gaan. Het is een hergeboorte en dat is natuurlijk het pijnlijke van het ogenblik.

Als u er zo over gaat denken, hebt u al veel veranderd. Dan zult u ook in uw gedrag, in uw spreken, niet alleen uw naaste omgeving, maar praktisch eenieder, die u ontmoet, in deze zin kunnen beïnvloeden, in meerdere of mindere mate. U zult andere mensen onwillekeurig kunnen dwingen tot een positivisme, omdat uw eigen reactie op hun negatieve bewering steeds is: ja, maar er is ook wat anders mogelijk... Deze manier bereikt u niet alleen in uw naaste omgeving. Hebt u wel eens uitgerekend, hoeveel brieven er met een sneeuwbalstelsel kunnen worden rondgestuurd, als je begint met zeven mensen en per dag steeds weer de brief wordt gelezen en verzonden? U ontmoet meer dan 7 mensen op een dag. U hebt meer kans zelfs dan zo'n brief nog om invloed uit te oefenen, omdat uw innerlijke gedachten sterker doordringen dan ooit woorden alleen kunnen doen. Ieder zal, wanneer u daar iets van meegeeft, zij het in mindere mate, diezelfde gedachte weer verder geven, ook al is het maar voor een kort ogenblik.

De mensen, die hier in de zaal zijn, zouden reeds - wanneer zij werkelijk intens dit in zich konden verwerklijken en die regels konden volgen - in staat zijn om haast onbewust heel Nederland te beïnvloeden en daarmee een groot gedeelte van de verdere wereld en dat binnen een maand. Dat is een onbewuste verandering. Dat is geen verandering, die je in de krant leest.

Dat is ook niet iets, wat je hoort in de hoge politiek. Trouwens, daar hoor je alleen maar, wat zij al weten, en wat iedereen al weet. Het is een verandering, die zal blijken in de verandering van klimaat, langzaam, geleidelijk, maar zeker. Het is een verandering, die zich zal openbaren in het afnemen van ongevallen, in het beter gaan van veel dingen, in en prettiger contact van de mensen, ja, zelfs in mooier weer op tijden dat je het werkelijk nodig hebt. Het klinkt vreemd, toch is het zo. Daarom kunt u dus degelijk wel iets doen. Als u eraan mee wilt werken; u hebt de gelegenheid, al zal het wel een week duren om de regels, die ik u gaf over te lezen.

Probeer ze u eigen te maken en toe te passen op elk moment van uw bestaan. Probeer hierin zo intens in te vertrouwen, in te geloven, dat u al het andere, wat negatief is, afwijst. Kunt u dat doen, dan hebt u hier een kern geschapen van een invloed, die onvoorstelbaar ver door kan gaan. Dan zult u, onbewust misschien, bij velen het evenwicht, dat zo wankel was, over doen slaan naar het positieve i.p.v. ze in een negatieve, of toch nog positief door te laten wankelen.

Dan geeft u een nieuwe impuls niet alleen aan de mensen, maar aan het gedachteleven van de gehele mensheid, aan de eenheid van de mensen, zelfs aan de natuur, zelfs aan de aarde waarop u leeft.

Vraag: Uiteindelijk kan het door het denken de wet van oorzaak en gevolg beïnvloed worden?

Antwoord: Ongetwijfeld, want de gedachte zelf kan oorzaak zijn en als zodanig wordt het complexe geheel, (als) gevolg (het verschijnsel dus van meerdere oorzaken, die wij zien), gewijzigd door de verandering van (de) oorzaak-gedachte.

Ik geef u nu over aan de tweede spreker voor uw eigen onderwerp.

Goedenavond.

DE VISIE VAN DE ORDE OP CHRISTIAN SCIENCE EN DE PERSOON VAN MARY EDDY BAKER

De kern van Christian Science, dat de kracht van de geest en het geloof genezen kan, is ongetwijfeld juist. De basis, waarop dit wordt verklaard, is ook grotendeels juist. Onjuist is, dat de mens dit in doorsnee zou kunnen, omdat de mens niet tot een volmaakt geloof in staat is.

Wat betreft de stichtster ervan zou ik willen zeggen: ongetwijfeld een goed mens, een persoon met mediamieke kwaliteiten, gelijktijdig ook met een zekere overspanning, die daardoor ongetwijfeld zowel haar uitingen en leerstellingen als gedrag nadruk geeft, die wel eens ziekelijk kan zijn en daarbij helaas ook heeft doorgewerkt op veel van haar volgelingen.

BLOED IN ALLE BETEKENISSEN (magisch, mystiek, enz.)

Bloed in de eerste plaats als deel van het menselijk lichaam. Het bloed is a.h.w. het transportorganisme in het lichaam met bijzondere eigenschappen. Het is n.l. in staat zich te verdedigen tegen onjuiste toestanden, tegen indringers, is gelijktijdig in staat eigenschapsbepalende afscheidingen van het lichaam zelf zo te vervoeren, dat zij op de juiste plaats tot werkzaamheid komen, is bovendien in staat om een uitwisselingsproces te doen plaats vinden binnen het lichaam. Het bloed is dus van invloed op het gehele lichaam en er kan worden gezegd, dat het een groot deel van de persoonlijkheid mede in zich draagt.

Dat laatste was wel van zeer grote betekenis, magisch. Men vereenzelvigde het bloed met het leven zelf. Immers, een mens die te veel bloed verliest, kan niet leven. Het bloed is de noodzaak a.h.w. voor het bestaan. Het is de band tussen organisme en lichaamsdelen.

In de middeleeuwen hebben zij dat ook al begrepen. Vandaar, dat zij ons steeds weer Josje Pek voortoveren, gewapend met een pen en pennemes, om alle perkamenten verdragen te doen ondertekenen met enige druppels bloed. Men voelde in de magie deze vereenzelviging van een bepaald leven in zijn geheel met deze eigenaardige organische stof als onverbrekelijk, als enig juiste. Zo kan worden gezegd, dat in de magie het bloed en het bloedoffer in de eerste plaats moet worden gezien als een verbinding van een bepaald leven met een bepaalde kracht. Wanneer wij zo hier en daar heidenen zien, dan brengen zij wel eens een offertje door zichzelf, bv. in de arm te steken en enkele druppels op een offersteen te doen vallen.

Symbool van toewijding van het eigen "Ik" aan de God met de consequentie, dat een soort bloedbroederschap tussen de God en jou bestaat en de God dus meteen ook je bijzondere vriend wordt. Ook de mensen kennen dat gebruik. Bij heel veel primitievere volkeren bestaat de methode bij bloedbroederschap in het verwonden van twee polsen en die op elkaar leggen, zodat het bloed zich mengt. Ook als huwelijksgebruik zien wij dat. Steeds weer is hier een poging om de magische eenheid uit te drukken door een menging van de stof in het lichaam die volgens menselijk weten en denken - vooral in de oudheid - werd geassocieerd met het leven zelf.

Esoterisch is het bloed natuurlijk een andere kwestie. Hier krijgt het bloed de betekenis van kracht, de levende kracht. Dat komt zelfs in het christendom tot uiting, want daar zegt men: "Zijt gij gewassen in het bloed van het Lam...?" Dat klinkt dan wat vreemd, wat agrarisch, en je voelt je geneigd om even te grinniken en te zeggen: neen, ik ben in het badhuis geweest... Zonder het te weten, of geheel te beseffen, wordt hier de esoterische, de innerlijke betekenis van het bloed verklaard. Het bloed is het levenssap. Wat is het levenssap van de geest? Het Licht, de Kracht. Wanneer men u vraagt, of gij gewassen zijt in het bloed van het Lam, kan men u evengoed vragen: "Zijt gij gereinigd door het Goddelijk Licht...?" Dat komt op hetzelfde neer. Zo is het symbool bloed langzaam maar zeker in de esoterie geworden tot Kracht en kennen wij deze term niet zozeer meer. Daarvoor in de plaats komt meestal Licht. In enkele gevallen echter gebruikt men toch nog wel weer bloed, of spreekt men over cascaden, of stralen, van Licht, waarbij dan dit Licht in zijn kleureigenschap bepalend is en dit Licht bovendien een zekere uitwerking heeft op mensen en geest, zoals het bloed met zijn eigenschapsbepalende stoffen elk orgaan als het ware afzonderlijk beroert. Het zal u dan ook wel niet zo erg verbazen, dat er hele filosofieën zijn opgebouwd betreffende dit bloed. Er is zelfs een sekte geweest, die beweerde, dat de ziel een druppel bloed van de Schepper was.

Dit bloed zien echter als band van het geschapene komt pas in de meer gevorderde esoterie voor o.a. in enkele meditatiemethoden binnen de Raja-yoga-scholing in Hindoestan. Daar leerde men n.l.: "Overweeg hoe het bloed in uw aderen ruist. Voel hoe het al uw ledematen afzonderlijk beroert en toch zichzelf blijft. Bedenkt, hoe het alles met zich draagt, wat gij behoeft en alles van u neemt, wat zou verstikken. Denk dan aan een Kracht, die het hele Al doordeesemt en doorademt, die u allen en al het geschapene beroert, vereent tot één geheel, doet leven en bestaan, u gevende, wat u nodig hebt, u nemende, wat gij niet behoeft." Daar is het concept direct geworden tot een beeld van de uiting van de Scheppende en Goddelijke Kracht.

Het bloed heeft nog heel wat meer betekenissen. Zo heeft men bv. een tijd gehad, waarin het bloed ook een sociale betekenis had. Het klinkt misschien een beetje eigenaardig, maar men gebruikte dus bloed, meestal van dieren, om daarmee een zekere status aan te geven. Indien men in staat was bv. zijn drempels en zijn deurposten met bloed te merken, - het gebruik dat de Joden ook gekend hebben in Egypte - dan gaf men hiermee aan een levensband tussen hogere, of meer ingewijde Krachten. Het was gebruikelijk, dat men bv. in Perzië en ook in het oude Ur en zelfs in Tibet - tot nog voor kort - een hoge Ingewijde, of priester, een schaal met bloed bood. Dit bloed wordt dan gezegend en teruggestort op de aarde. De Kracht, die zich door de Ingewijde openbaarde ging, mede met het bloed a.h.w., in de bodem en was zo een bevestiging van de levende kracht en een vergroting van vruchtbaarheid.

Hetzelfde zien wij in de bloedoffers, die gebracht werden om wetten te bevestigen. Het is al begonnen in Atlantis in de periode van de Elf Rijken en is (elders) doorgegaan tot 400 n. Chr. ongeveer. De Romeinen bv. brachten die offers tot ongeveer 170 n. Chr. nog regelmatig. In Engeland werden zij gebracht tot 400 - 500 n. Chr.

Er werd een wet uitgesproken, die deel was van het leven van een gemeenschap, van een maatschappij. Zo werd er een bloedoffer gestort om te symboliseren, dat de wet evenzeer de uiting was van de geest en de wil van het volk, de geest en de wil van de Schepper, of Godheid, die dat volk regeerde, als het bloed, dat stroomt in de aderen van de mensen.

U zult begrijpen, dat ik over dat bloed nog heel wat kan zeggen. Voor mij zijn toch wel twee punten de meest interessante. Daar wil ik mij dan nog even toe bepalen. De magie en de esoterie.

Bij de magiër wordt het bloed langzaam maar zeker tot een soort wondermiddel. Hij leerde, dat in het bloed zich bovendien een deel van het fluïde bevindt. Het is inderdaad waar. Een gedeelte van wat u als fluïde kent, bevindt zich in het bloed en wordt via het bloed verder verdeeld. Wij weten daar tegenwoordig ook nog bij, dat bv. het bloed optreedt als geleider voor de bio-elektrische kracht, die wordt opgewekt in de dwarsgestreepte spieren, als het hart, enz.

Die magiër wist dus, dat deze krachten erin tegenwoordig waren. Zo kwam hij ertoe om bloed te bewaren. Het bloed van een veroordeelde had bijzondere magische kwaliteiten. Het bloed van een heilige werd bewaard, omdat het ook bijzondere kwaliteiten had. Dat is zuiver magie.

Dat bloed kan, wanneer sympatische krachten het weer wekken, zelfs weer vloeibaar worden. Wonderen, die hier vandaag de dag nog gebeuren. Een flesje met gestolt bloed, dat op een gegeven ogenblik weer vloeibaar wordt. Dergelijke wonderen hebben ze in Trier, Italië,; ook in

Zuid-Frankrijk is er nog een kerk, waar dit gebeurt. Dit toevoegen van die kracht aan het bloed kan ook de kwaliteit van dat bloed veranderen.

Het bloed van een moedig mens heeft kwaliteiten, die de moed zouden moeten bevorderen. Zo maakte de magiër vooral in drank en recepten heel vaak juist gebruik van bloed. Ook wel van lichaamssappen van dieren, die geen bloed hebben, zoals wij dat hebben, rood bloed. Lichaamsvocht van slangen, van salamanders, het z.g. levensvocht van padden en kikkers werden ook heel vaak in de heksenbrouwsels verwerkt. - Dan kun je nagaan, hoe ze gesmaakt hebben... -. Hier had men de gedachte, er leeft wat in dat bloed. Wanneer ik die kracht vanuit mijzelf bovendien nog inleg, die er in hoort, krijgt het weer een zeker vloeibaarheid. In deze vloeibaarheid vermengt met andere bestanddelen, kan ik dat een ander intrechteren.

Dat het bloed eigenlijk wel eens een keertje raar misbruikt werd, zien wij in de gewoonte om, wanneer iemand door een kwade geest bezeten is, bloed af te tappen. Want, zo redeneert men, de kracht van die geest moet in dat bloed zitten. Vernietig ik ze in dat bloed, verzwak ik die geest en drijf haar dus uit. De medische wetenschap heeft (dit) later een beetje overgenomen. Die is ook begonnen met het zetten van koppen. Dat is dus een gebiedschepper ergens boven een ader, dat zozeer luchtledig is, dat zozeer zuigt, dat het bloed eruit loopt. Bovendien maakte men gebruik van die lieve glibberige beestjes, bloedzuigers.

Dat menige patiënt niet van zijn kwaal, maar wel van zijn leven verlost werd, mag men wel een feit noemen. De achtergrond ervan was in die tijd een bijgeloof. Men meende, dat men met het bloed de ziekte, de ziekteveroorzakers, die eventueel als vergiftiging in dat lichaam zaten, en zelfs de boze geesten, eruit kon halen. Dat is allemaal tot die magie terug te voeren.

In de esoterie kan men natuurlijk niet zo redeneren. Maar de esoterie leert ons toch wel een paar eigenaardige dingen, die aan die magie heel nauw verwant zijn. Zij leert ons bv.: in bloed en weefsel van elk wezen zijn de eigenschappen van dit wezen vastgelegd. Deze eigenschappen staan in direct contact met de geest. Vandaar, dat menige esoterische school u verbiedt om vlees te eten. Dat zij probeert om zich verre te houden van alles, waar bloed in verwerkt is. Want u zou eigenschappen van dieren e.d. in uzelf moeten opnemen en verwerken. Men weet niet, of u dat kunt. Bloed zag de esoterie ook heel vaak als iets, dat niet gestort mag worden. Want wanneer ik bloed stort, dan maak ik daarmee iets vrij. Wat vrij is, heeft invloed op mijn persoonlijkheid.

Het kan voor mij betekenen een verandering van instelling, al is die nog zo tijdelijk, en die zou mij afsluiten van het ware "Ik" en het kennen van God in mijzelf. Zodat er heel vaak sekten zijn, die absoluut weigeren om te vechten en zeker om bloed te vergieten. Er zijn zelfs sekten, die zo nauwkeurig zijn, dat zij weigeren om een insect te doden en te vertrappen, alleen om de heiligheid van het leven te handhaven en gelijktijdig zich voor elke beïnvloeding door dat leven in geestelijk opzicht te vrijwaren.

Verder gingen de gevolgen nog toen de esoterie zich bewust werd, dat bloed een uitstorting betekent. Wij zien dan ook esoterici die onder omstandigheden bv. zich tot bloedens toe slaan, zich verwonden. Zij doen dit om het in hen levende in de wereld tot uiting te brengen. Ook deze praktijk is langzaam maar zeker weer veranderd. Het geloof zelf blijft voortbestaan. Want steeds is bloed een eigenaardig vocht. Een vocht, dat zeker niet al die demonische kwaliteiten en eigenschappen bezit, die de oude magiër eraan toekende. Maar toch wel een vocht, dat ons door zijn wezen tot symbool wordt van alle krachten in onszelf, van alle krachten ook, die vanuit het Al voor ons kenbaar worden.

Zo is het offer van bloed in kerken geworden tot bv. een martelaarschap, in feite ook een vereenzelviging met andere krachten. Als je zo redeneert, kan men bv. esoterische beschouwingen uit het jaar 1200 aanhalen, toen een priester betoogde, dat de martelaren niet martelaren en heiligen waren in de kerk, omdat zij gestorven waren voor hun geloof, maar omdat zij hun bloed stortten om een eenheid met Jezus te bevestigingen. Het is een zuiver theologisch argument, maar er zit wel degelijk iets in. Wanneer ik voor iemand bloed stort, wanneer ik mijn leven geef a.h.w., dus mijn persoonlijkheid, dan moet tussen deze en mij toch een eenheid ontstaan. Een eenheid, die geestelijk is, die verder reikt dan ooit stoffelijk bereikbaar kan worden. De consequentie is weer duidelijk. Als wij offeren en wij geven van onszelf, van ons leven - het symbool bloed -, om daardoor een grotere kracht te dienen, een groter bewustzijn te bereiken, dan zal ons leven overgaan in die andere kracht, de eenheid met die kracht maakt ons dan tot nieuw herboren.

Dan is er nog een zin, die mij bijzonder heeft getroffen indertijd. Van een filosoof eigenlijk, - die geloofde niet eens zo erg aan God. Hij zei dit: "Mijn bloed geeft mij het leven, mijn daden geven

mij het leven in de wereld, mijn daden zijn het bloed der tijd." Hij concludeerde eruit: Indien mijn daden mijzelf waardig zijn, zal ik voortbestaan al is het maar in de harten en het bewustzijn van anderen, die mijn naam niet meer kennen. Zo kan een ieder eeuwig leven. Ik geloof, dat de goede man zich vergistte, want je leeft wel voort, maar dat hij toch aan de andere kant weer de spijker op zijn kop sloeg ook. Wanneer wij iets van het leven zelf soms offeren, prijsgeven, terwille van iets hogers, dan is dat niet alleen zo maar verloren gegaan. Het is a.h.w. overgebracht in het Hogere, getransubstantieert in een andere waarde. Wij zijn ermee harmonisch. Dan worden wij door het Hogere opgetrokken. Dan worden wij ons bewust van krachten, die wij zonder het offer nooit hadden kunnen bereiken. Dan geloof ik, dat dáár wel het belangrijkste beeld ligt, ook al ben ik - dat weet ik - van alles, wat over bloed gaat een beetje afgedwaald. Had ik mij letterlijk bij het onderwerp willen houden, had ik u een recept voor bloedworst moeten geven en dat wordt dan wel weer moeilijk.

Nu gaat u maar pauzeren en beschouwen wij de eerste helft als afgelopen.

Goedenavond.

LEVENSSLESSEN

Goedenavond vrienden,

Wanneer ik deze avond tot u spreek, dan valt mij een oude spreuk in, die misschien voor u wel van enig belang kan zijn. "Vaak wordt de vrucht der wijsheid verdrongen in de zee der herinnering." Wij zeggen dat om aan te geven, dat wanneer de jaren klimmen en de eerwaardigheid groter wordt, veelal de mens de belevingen die hem tot wijsheid hebben gebracht, belangrijker acht, dan wat hij eruit leerde. Het is wel eerst noodzakelijk, dat wij de lessen, die het leven geeft, onthouden en de aanleiding tot die lessen mogen wij dan rustig vergeten.

Indien de herinneringen sterk in u leven, is het als met oude vrouwen, die kijven op de markt-plaats. Er vallen veel woorden, doch geen besluiten. Dit besluit hebben wij nodig, telkens weer, wanneer wij willen gaan tot een werkelijke en reële bewustwording. Is het niet geschreven in een van de oude boeken, dat hij, die wil doordringen in de kern van de wijsheid, moet doordringen door de zeven ketenen, die zijn hart (af)sluiten van het leven. Er zijn vele werelden in onszelf, zovele werelden, dat een dooltocht soms ons erdoor verwacht. Wanneer dan ons besluit niet sterk genoeg is, onze wil niet groot genoeg, keren wij terug, omdat wij menen, dat de wijsheid, die buiten ons leeft, aangename is dan de waarheid, die zich in ons openbaart.

Er is overigens eens een wijsgeer geweest, die zo een vreemde tocht heeft gemaakt. Een tocht door de werelden van zijn eigen hart. Hij sluimerde eens in zijn tuin gedurende het middaguur en of het een rijpe maaltijd was die zijn zwaarwichtige persoonlijkheid teveel belastte, of misschien de sterke en felle hitte van de zon, zijn geest dreef ver van zijn lichaam. Hij meende iemand te ontmoeten, die hem zei: "Kom. De wereld is groot, wijsgeer, laat ons samen gaan." Het was zo een wijsgerige figuur, dat onze wijze niet durfde te weigeren.

Terwijl zijn lichaam rustte onder de boom, meende hij voort te schrijden over een kale en uitgestrekte wereld. Slechts zo hier en daar stonden een paar groepjes bomen bijeen. Hij was zeer benieuwd, wat dat voor bossen zouden zijn, want die bomen had hij nog nooit gezien. Toen hij er kwam, zag hij op elk blad een enkel woord staan, meer niet. "Wat een vreemde bomen. In welk gebied zijn wij, o Heer", vroeg hij. "In het gebied van uw weten, vriend. Vele woorden afzonderlijk groeien aan de boom van weten, zonder ooit tot eenheid te worden en zich te reien (aaneen te rijgen; Red.) tot een perfect gedicht van waarheid. Maar ga met mij, want onze tocht leidt nog ver." Zo gingen zij verder, tot zij een poort ontmoetten met een geestenmuur erachter, zodat zij uitwijkend, plotseling stonden voor een totaal nieuw gezicht. Een wereld vol van kleine huizen en in al die huizen kleine Goden, die ijverig knikten naar de voorbijgangers en a.h.w. zich toonden als hoge en machtige geesten. Alleen de lettertekens, die er onder stonden, deden zo vreemd aan. Hoe kan een God heten: "huiselijke regel", of "gezag in de keuken" of misschien "rijstwijf op de avond"? De gezel wendde zich tot de wijsgeer en zei: "Zie, al deze Goden zijn de Goden der gewoonte. Want menigeen denkt zich wijs, maar zijn gewoonten verheft hij tot Goden, die zijn leven regeren. Zo is hij zwak en onderdanig. Maar kom mee, wij gaan verder."

Zij schreden door een volgende poort en voor hen lag een grote tuin. Daarin bloeiden weliswaar schone chrysantemen; er waren vele, kleine kunstig gesnoeide bomen, maar ook was er veel

onkruid en veel verwildering. Soms leidde een kleine brug eenvoudig de lucht in, zonder doel of regel. "Dit is de tuin der gevoelens. Ziet, wijsgeer, zoals deze tuin is, bent u. Soms bloeit uw gevoelen open tot een grote schoonheid, dan weer wordt het tot verwildering, of vreet het doelloos verder zonder te weten waarheen. Daarmee verstik je soms de goede vruchten van uw hart. Beter minder intens te gevoelen, doch te weten hoe u zich voelt, dan uzelf te verstikken in een overvloed van emoties." Met moeite gingen zij door de wildernis, die de achterkant van de tuin vormde en kwamen bij een kleine deur. Toen zij deze doorschreden, stonden zij voor een theehuis. Het was schoon gelegen en goed onderhouden. Maar, o wonder, niet goede thee was er, doch slechts een vreemde vrucht en wat drank getrokken van boomschors.

"Dit is, o wijsgeer, de tempel van innerlijk bewustzijn. Menigeen ziet zijn dwaze wijsheid van het gevoelen aan voor de thee van de eeuwige jeugd en meent daarin zich te kunnen verjongen. Doch dit is dwaasheid. Want ziet, het huis is goed gebouwd, doch wat men er u biedt is onvoldoende. Slechts wie waarheid zoekt in zichzelf en zich niet door gevoelens, door gewoonten, door voorop gezette kennis laat misleiden, kan komen door een ware vruchtbaarheid van wezen." Zo verlieten zij ook dit huis om in te treden in een laatste tuin. In het midden daarvan lag een vijver, waarin het water voortdurend rimpelde. "Dit is het laatste, wat ik u vandaag wil tonen. Ziet: indien deze vijver rustig is, weerspiegelt zij de Oneindigheid. Doch zolang zij beweegt, is zij slechts een gebroken weerkaatsing van iets, wat zijzelf niet kent. Zo nu is de ziel van een wijze, die God niet aanvaardt, of (tracht) te bepalen volgens de wil en kracht van zijn eigen wezen."

De wijsgeer ontwaakte en dacht na over zijn vreemde droom. Toen zei hij tot zichzelf: "Ziet, dit was ikzelf. Ik ben getreden in de vreemde rijken van mijn eigen ziel. Daarin heb ik gevonden mijn eigen dwaasheid, niet de wijsheid, die men mij toekende." Zo trok hij zich terug en leefde lange tijd op het land, zich niet bekommerend over de grootheid van mandarijnen en vorsten, van keizers, doch slechts zoekende naar de ware vreugde des levens.

Toen hij stierf, was de tuin der gevoelens niet zo overvloedig beplant als eerst, maar zij was goed geordend, in haar ordening kwam de schoonheid van kleur tot uiting. In het theehuis lag de volheid van de menselijke gevoelens, maar ook van de menselijke kracht geopenbaard, zodat het een vreugde was daarin te gaan. Ook daar bleef hij niet stille staan. Hij ging tot aan de vijver, die lag als een spiegelend vlak, aanschouwde zichzelf en zag zich gezeten op de troon van de Hemelse Keizer. Toen wist hij: "Eén ben ik met de Grootste Kracht en niets kan mij beletten te stijgen, daar ik mijzelf heb overwonnen, mijzelf heb leren kennen en de eenheid begeert met al, wat is."

Dit kleine verhaal, vrienden, onbetekenend ongetwijfeld in uw ogen, zou als beeld kunnen dienen voor datgene, wat wij allen die zoeken naar wijsheid en inzicht, eigenlijk moeten doormaken. Onze kennis is te onsamenhangend om ons in staat te stellen ook maar onze eigen wereld, of ons eigen wezen te begrijpen. Daarom is kennis nuttig, maar niet de gave, die ons tot het werkelijke zijn geleidt. Wanneer wij komen tot een geloven en een denken, dan zou ongetwijfeld heel vaak daarin het gevoel ons kunnen leiden tot een zekere vruchtbaarheid van wezen. Maar deze heeft geen zin, wanneer zij niet harmonisch is.

Eerst in de harmonie vinden wij de vervulling. Zo moeten wij de gevoelens beheersen, totdat zij een éénklank zijn met alle klanken. Eerst zó zullen wij leren de ware vruchten van het leven voor onszelf te plukken, de ware wijn van het leven te drinken en onze eenheid te vinden in het diepst van onze ziel, de Kracht, die ons geschapen heeft.

Misschien ben ik met deze wijsheid wat te ver gegaan; misschien ook niet ver genoeg. Maar herinnert u zich één ding: "Ik ga", zei de reiziger, en hij vluchtte met vliegende voeten, omdat hij het gevaar voelde, dat hem bedreigde. Zo zeg ik: laat ons ook gaan, zo snel wij kunnen, op naar deze innerlijke harmonie, naar dit weten omtrent het werkelijke wezen, naar het erkennen van de waarheid, die de kern van ons bestaan is. Want wij worden bedreigd door de rovers, die ons kennis geven, die geen kennis is; die ons gevoelens tonen die geen werkelijke gevoelens zijn, ons doen verzanden in de uiterlijke grenzen van ons bestaan. Eerder zullen wij zeggen: "Indien de zon mij verteert, zo is het mij genoeg haar licht gekend te hebben. Liever sterven in de zon, dan leven in de duisternis der grotten." Dat is de waarheid.

Wij kunnen voortleven in een wereld van waan, grootheid, die ons afsluit van alle bestaan, maar wij kunnen ook, wanneer wij teminste de moed ertoe hebben, opgaan naar een zon, die ons dreigt te verteren, doordringen tot een waarheid, die ons hele wereld en al onze opvattingen misschien omver schijnt te werpen. Vergeet niet: wie opgaat in de zon, is (het) licht van de zon en het bewustzijn wordt niet gedoofd. Doch wie intreedt in een grot, is afgesloten van alle leven,

tot alles verbleekt en alleen het duister over blijft. Daarom is het noodzakelijk op te gaan, zelfs wanneer het moeite kost, zelfs wanneer het ons schijnt een offer te zijn van ons eigen bestaan, naar de waarheid van ons leven, de waarheid, die zich openbaart in alle dingen, die ons brengt tot kennis van het "Ik" en zo wij dit "Ik" durven opofferen aan de waarheid tot een harmonie met de kosmos, de Schepper en de eenheid met alle dingen.

Ik weet, hoe gaarne u zo nu en dan enkele kleine spreuken overweegt. Nu heb ik met onze vriend Henri reeds een vorige maal getracht om spreuken te maken, die op het westen slaan.

Veel weten van één ding, is dwaas zijn in vele dingen.

Veel geloven in vele dingen, is onbewustzijn van het enige, dat waarlijk geloofwaardig is.

Streven naar fatsoen is vaak een verbergen van innerlijke onfatsoenlijkheid.

Oordelen over anderen is in feite verbergen dat je zelf evenzeer geoordeeld dient te worden.

De grootste waarheid in mens en geest is uit God geboren, daar(naar)toe keer ik terug; dit alleen is belangrijk en toch achten wij alle andere dingen vaak belangrijker.

Wanneer u die spreukjes zo overweegt, dan kunt u ze misschien gebruiken om een enkele dag daarmee op te sieren en zo eens een dag te overdenken, dat misschien in de schijnbare dwaasheid van sommige van deze spreuken, waarheid ligt. Ik ben mij volledig bewust van de onwaardigheid hiervan, maar bidt om deze te aanvaarden als een kleine afscheidsgroet van mij, die zich uw vriend durft noemen en u allen een goede avond wenst.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden,

Wij gaan dan deze bijeenkomst weer besluiten met "Het Schone Woord", aan de hand van onderwerpen door u te stellen.

OVERWINNING

Je gaat door de diepte van het bestaan,
je leven wordt verslagen
en wordt je geest dan voortgedragen,
dan vraag je je af:
is dit slechts waan?

Je wordt door gevoelens overspoeld
en door begeerte haast beheerst
en weet niet, wat was er toen?
Wat was de reden eerst,
dat ik op aarde kwam,
of wel als geest bestond.
Maar dan werp je de ballast opzij,
dan zoek je naar werkelijkheid,
maak je je vrij om voort te gaan
naar een ander zijn,
naar een beter bestaan
en een groter weten.
Dan ontwaakt in je,
wat je hebt vergeten
De God, Die in je heeft bestaan.

De Kracht, die altijd rond je leeft
Het Zijn, dat werkelijk weten geeft.

Dan ontworstel je je aan de waan
en overwint.
Dan sta je boven al, wat is verbleekt bestaan,
waar je in God je leven vindt.

OVERTUIGING

Ik vraag me af: Is dit nu waar,
of is het woordenspel?
Bestaat de geest,
of is het wel een vreemd bedrog?

Een stille klacht doet mij aarzelen...
Ik weet niet meer,
wat het "Ik" vermag,
of het leven is.

Dan, plots begrijp ik weer,
al wat werd tot bewijs
door de eeuwen aaneen gereid.
Dan zie ik weerkaatst
in het eigen bestaan
het wezen der Oneindigheid.
Dan, overtuigd van voortbestaan,
van werkelijk levensdoel,
durf ik verder gaan,
tot aan het eind.

In leven, o geest,
in leven, o stof, in leven
door al wat God mij geeft,
ben ik slechts een deel van Hem,
Die altijd in alle eeuwigheid leeft.

ZEVEN POORTEN

Er zijn zeven poorten.
De wereld dringt door
zeven poorten door en
vindt in mijzelf steeds
opnieuw gehoor, gehoor, gehoor.

Ik vorm mij een beeld.
Ik ontvang hier een klank.
Ik tast en ik weet:
dit bestaat, maar ik begrijp niet,
hoe binnen mij meer dan dat
een werkelijkheid bestaat.

Zo gaat des levens weg dan voort
en kom ik eindelijk aan de dood,
dan schrijd ik door een oord
en zie wat meer en ken wat meer.

En toch, ik moet verder gaan,
dat er andere poorten
nog voor mij hier open staan.

Zo ga ik van poort tot poort tot poort.
Het lijkt een oneindigheid.
Maar uit die gang wordt mij dan toch
de waarheid voorbereid.

Dan weet ik te leven, dan ken ik het bestaan,
dan is er (geen) grens meer, dan is er geen waan,
dan ken ik het vlak van geheel de tijd,
van de ruimte tezamen:
oneindigheid is in mij geboren.

Buiten mij niets, daar is slechts een spel
van de waan.
Maar ik ken de waarheid, omdat ik ten laatste
door alle poorten ben gegaan.